

чувствени къмъ страданията на беднитѣ и болнитѣ, съвѣстѣта на онеправдания се бунтува... и само силата може да държи редъ... Нравственото учение се съдържа въ Свещеното Писание и то не е относително, подражателно и преходно, а абсолютно. Прочее, свещено-учителитѣ сж длъжни преди всичко да научатъ християнитѣ, какъ да работятъ и какъ изобщо да се устроятъ съгласно съ религията и науката, та да задоволятъ първичнитѣ си нужди. Веднажъ задоволени по тѣхъ, тогава трѣбва да бждатъ насочени и подпомогнати да следватъ естественото предназначение на човѣка.

Религията нѣма за целъ да убива потрѣбитѣ и чувствителността на вѣрващитѣ, *за да не устѣчатъ страданията, а да ги насърчава и вдѣхновява за добро и полезно използване на общественитѣ придобивки.* Здравиятъ разумъ пита: дали религията е за човѣка, или човѣкъ за религията? — Ако религията е за човѣка, т. е. съставна часть, чинителка на щастието му, то тя трѣбва *да го следи и напѣтва да живѣе съобразно естественото си предназначение.* Ако пъкъ е обратното, т. е. че човѣкъ е създаденъ за религията, както учатъ и проповѣдватъ лъжеучителитѣ, тогава не бѣ нужно ражданието, създаването на човѣка, както не е нуженъ той и за ангелитѣ, тъй като религията би сжществувала сама по себе и за себе.

Тѣзи, които подъ булото на религия проповѣдватъ и каратъ човѣка, най-свършеното творение, да разсжждава противъ творческитѣ закони на естеството, на природата, противъ организма, противъ чувствата, сж заблудени или измамници, а оня, който му посочва срѣдствата за действително щастие на земята, съобразно естественото му предназначение, е за него благодетель, ангель-спаситель или Богъ въ човѣшки образъ.

Ако се придържаме о гореказанитѣ начала, имайки за оръжие здравия разумъ и Св. Писание, винаги ще побеждаваме лъжеучението и свършенно ще изкоренимъ безобразния чаръ (увлѣчение) на фенерскитѣ чародеи, които толкова столѣтия наредъ оковаватъ ума и словото на злочестия ни народъ, като го учатъ и съветватъ въ името на вѣрата, да върви не къмъ свършенство, а къмъ провала.